

Simona Semenič:
Ljubi Vili

Osebe:

Ana
Jana
Vili

Vse se dogaja pred zaprtimi vrati stranišča v gostinskem lokalu.

Ana: Vili ...
Jana: Daj no ...
Ana: Lubči ...

Tišina.

Ana: Dragi ...

Tišina.

Jana: Vili ...
Ana: Lubi ...

Tišina.

Ana: Ljubezen moja ...

Tišina.

Jana: / Ana: Daj no ...

Tišina.

Ana: Lubči ...

Dolga tišina.

Jana: Daj no, Vili ...
Ana: Vili, prosim ...

Tišina.

Ana: Vem, da si noter, dragi ...
Jana: Pridi ven.
Ana: Vse bo v redu. Samo ven pridi in se bomo o vsem pogovorili.

Tišina. Ana nežno potrka na vrata.

Ana: Vili, ljubezen moja. Daj no. Stvari niso tako hude.

Tišina.

Jana: Ne morem verjeti.
Ana: Ja, razburjen je pač. Saj je logično ... V tej situaciji ...

Jana: Aha. Zdaj pa razumem.

Ana: Jana, glej ...

Jana: Ne, saj je v redu. Razburjen je. Popolnoma razumem.

Ana: Jana, ne razburjaj se še ti.

Jana: Veliko posode je treba pomiti.

Ana: Aja, na posodo si mislila.

Jana: Ja, na posodo, seveda. Na kaj si ti mislila?

Ana: Nič. Samo ... Popolnoma sem pozabila na posodo. A vidiš? To mi sploh ni podobno.

Jana: Res ne.

Ana: Vili, dragi, a si slišal tole? Zaradi tebe sem popolnoma pozabila na posodo. Lubči, nehaj me ignorirat. Ne prenesem več tega. Dragi, prosim, posodo je treba pomiti. Veliko posode.

Tišina.

Ana: Tam notri je strašen kaos. Vili, nujno te rabimo.

Tišina.

Ana: Vili, saj veš, da nihče tega ne zmore opraviti bolje od tebe. Brez tebe ne zmoremo voditi restavracije.

Tišina.

Ana: Vili, to dobro veš. Ne delaj se neumnega.

Tišina.

Jana: Nič. Mora pa res uživati tam noter.

Ana: Tole je začelo postajati malo čudno.

Jana: Malo pa res.

Ana: Jana, mogoče bi bilo vseeno bolje, če bi ti ... Saj veš, kaj mislim?

Jana: Ne, Ana. Kaj misliš?

Ana: Mogoče bi bilo zanj lažje, če bi ti ... Pa saj veš, draga.

Jana: Niti ne.

Ana: Če bi šla. Da bi bila midva lahko sama.

Jana: A, to. Veš, Ana, zdaj imava pa problem. Ker jaz mislim, da bi bilo zanj lažje, če bi ti šla.

Ana: Jana, mislim, da še vedno ne razumeš.

Jana: Razumem.

Ana: Res?

Jana: Ja.

Ana: In še vedno –

Jana: Ja.

Tišina.

Ana: Vili, dragi, odgovori. Prosim.

Tišina.

Jana: Vili! (*Ani.*) A misliš, da sploh ima kak smisel, da ga kličeva in da se pogovarjava z njim?

Ana: No, verjetno bi ti to morala vedeti bolje od mene. A se ti ne zdi?

Tišina.

Jana: Povrh vsega pa je nocoj gneča. Od vseh večerov si moral prav danes –

Ana: Ljubezen moja, posodo je treba pomiti. Veliko posode. Vem, da si razburjen in vse to, Lubči, toda delo je treba opraviti. Lubči? To ni več zabavno. Ljudje tam notri morajo delati toliko več zaradi te tvoje epizodice.

Jana: Nehaj s tem tvojim "Lubči" sranjem. Ukaži mu.

Ana: Jana, draga, dobro veš, da v tej restavraciji ne komuniciramo na tak način. A ne?

Jana: Ja. Ampak mogoče bi pa morali.

Ana: Kaj praviš, draga?

Jana: Nič.

Ana: Vili, nocoj je res gneča.

Jana: Fantom in puncam tam noter res ni treba delati še namesto tebe.

Ana: Vili, poglej na vse to z drugega vidika – jutri ob tem času bo vse to za tabo.

Jana: Ali pa mogoče ne.

Ana: Kaj praviš?

Jana: Rekla sem, da mogoče pa ne. Mogoče bo jutri vse skupaj samo še slabše.

Ana: Moj Bog. Jana, ti si res ena nesrečna oseba. Seveda bodo stvari šle na bolje. Zmeraj grejo.

Jana: Odvisno s katerega vidika gledaš.

Ana: A postajamo filozofski?

Jana: Ne, samo ...

Ana: Stvari grejo zmeraj na bolje, draga. Zmeraj.

Jana: Ja. Vili! Daj no. Spusti vsaj kak zvok, da bom vedela, da si živ.

Ana: Dragi ... Prosim. Vem, da ti je težko. Ampak tudi meni je težko. A si pomislil na to? A, dragi? Tudi moj položaj ni tako preprost.

Jana: Ana, nehaj srat.

Ana: Jana, nisem navajena na ta način –

Jana: Vili, nehaj se obnašati kot otrok in pridi ven. A me slišiš? Tvojih infantilnih igric imam že poln kufer. Pridi ven. Takoj!

Tišina.

Ana: To vsekakor ne bo pomagalo. Ta situacija je že zdavnaj presegla tvoj avtoritaren, ali še bolje – diktatorski način.

Jana: V redu, brihtulja, kaj pa ti predlagaš?

Ana: Nogoče pa rabi samo počitek. Da vse skupaj premisli. Saj veš. Mir. Tišina. Da je sam s sabo. Saj res, to je verjetno nekaj, česar ti ne poznaš.

Jana: Ne, res ne. Počitek. Mir. Tišina. No, pa dajmo poskusiti.

Tišina.

Jana: Ampak jaz res ne –

Ana: (*S kretnjo jo utiša.*)

Tišina.

Jana: Vili ni –

Ana: (*S kretnjo jo utiša.*)

Tišina.

Jana: Daj no, Ana, to je popolnoma –

Ana: (*S kretnjo jo utiša.*)

Dolga tišina.

Jana: (*S kretnjo vpraša, če lahko spregovori.*)

Ana: (*Odkima.*)

Tišina.

Jana: (*S kretnjo nakaže, da to početje nima smisla.*)

Ana: (*S kretnjo jo pomiri.*)

Jana: (*Odkima.*)

Ana: (*Zapre oči in globoko vdahne. Odpre oči. Pogleda Jano.*)

Jana: (*Se nasmehne, trudi se, da se ne bi glasno smejala.*)

Ana: (*Odkima.*)

Jana: (*Z gestami kontemplira.*)

Ana: (*Prikima.*)

Jana: (*Pokaže na uro.*)

Ana: (*Obe dlani izproži proti Jani, da bi jo pomirila.*)

Jana: (*Pokaže na vrata stranišča.*)

Ana: (*Obe dlani izproži proti Jani, da bi jo pomirila.*)

Jana: (*S kretnjo nakaže, da si reže vrat.*)

Ana: (*Se nasmehne, zapre oči in začne globoko dihat.*)

Tišina.

Ana: (*Odpre oči. Pogleda Jano. Pokaže proti vratom. Potiho.*) Vili.

Tišina.

Ana: (*Potiho.*) Vili.

Tišina.

Ana: (*Potiho.*) Vse je v redu, dragi. Vse je v redu.

Tišina.

Ana: Vili.

Tišina.

Ana: Vili.

Tišina.

Ana: Vili!

Jana: (*S kretnjo jo utiša.*)

Tišina.

Jana: Ni ravno delovalo.

Ana: Mogoče bi morali biti malce bolj potrpežljivi ...

Jana: Temule nič več ne more pomagati.

Ana: Jana, draga, to ni res. Tu sem zato, da mu pomagam. In pomagala mu bom. Kaj pa smo, če ne pomagamo drug drugemu? To je vendar naša človeška dolžnost. Da dajemo. Ne moreš kar tako reči – temule nič več ne more pomagati. To ni sprejemljivo.

Jana: Potem mu pa pomagaj.

Ana: Mogoče bi mu pa lahko, če bi naju ti pustila sama.

Jana: Tudi jaz mu želim pomagati. Ampak na moj način, v redu? Jaz točno vem, kaj on potrebuje in to vsekakor ni mir in ne tišina. Brco v rit rabi, zelo preprosto.

Ana: Ne v teh prostorih. Jana, še zmeraj sem jaz –

Jana: Vem, kaj si.

Ana: Dobro. Dobro je vedeti, da je v tej nori situaciji še vedno nekaj prisebnosti. In zdaj dajmo, prosim, urediti tole.

Jana: No, pa dajmo.

Ana: V redu je, Vili. Ni ti treba priti ven, če se ne počutiš. Kar vzemi si čas, če misliš, da je res nujno. Posoda lahko počaka, lubi. Plačala bom nekaj ekstra denarja fantom in puncam tam notri, ni noben problem. Tole je bolj pomembno od denarja. Vili, samo globoko Vdahni in bo šlo stran. Vdahni. Izdahni. (*Globoko diha. Z meditativnim glasom.*) Vdahni. Izdahni. Izdahni negativno energijo. Izdahni žalost. Vdahni. Izdahni. Vdahni svež zrak –

Jana: Ja, posebej tu noter. –

Ana: Izdahni. Vdahni. Izdahni. Lubi, a dihaš z mano? No, naj slišim tvoje dihanje. Vdahni. Izdahni.

Jana: Ana, meša se ti.

Ana: Vdahni. Izdahni. Vdahni. Izdahni.

Jana: Ana –

Ana: (*Glasneje.*) Vdahni. Izdahni.

Jana: Ne diha s tabo. Moli, da bi nehala.

Ana: (*Glasneje in hitreje.*) Vdahni. Izdahni. Vdahni. Izdahni. Svež zrak noter, negativna energija ven. Življenje noter, bolečina ven. Dihaj, Vili, dihaj.

Jana: Ana, zberi se.

Ana: Jana, s tem tvojim načinom ne bomo nikamor prišli.

Jana: Vili, nehaj biti tak otrok in pridi ven. Tejele tu se je zmešalo.

Ana: Ti že ne boš takole govorila –

Jana: (*Udari po vratih.*) Vili, ti pezde! Pridi ven. Takoj!

Ana: Jana, nehaj. Takoj nehaj!

Jana: O, oprost. Popolnoma sem pozabila, da v tej restavraciji ne komuniciramo na ta način.

Ana: Ne govori z Vilijem na ta način, sicer ...

Jana: Kaj?

Ana: Sicer ti bo žal.

Jana: Joj, Ana, oprost... Vili, šefica bi rada, da sem prijazna s tabo. Torej, dragi, a misliš že priti ven?

Ana: Sploh ni čudno, da sta vidva ...

Jana: Utihni. Samo utihni. (*Tolče po vratih.*) Vili!

Ana: Jana, prosim. Razbila boš vrata. Pravkar sem plačala ogromno denarja, da smo jih obnovili. To niso samo vrata.

Jana neha tolči po vratih. Pogledata se.

Jana: Saj se tako ne spleča.

Tišina.

Ana: Čudno, res čudno.

Jana: Kako dolgo je tu noter pravzaprav?

Ana: Ne vem natančno. Mislila sem, da ti veš.

Jana: Predolgo.

Ana: Kdaj si opazila, da ga ni?

Jana: Ne vem. Pravzaprav vem. Ko je zmanjkalo čistih krožnikov. Morala sem jih sama oprati. In potem sem ga začela iskati.

Ana: A res? Jaz sem pa mislila ...

Jana: NE.

Ana: Aha.

Tišina.

Jana: Ne.

Ana: V redu, saj ti verjamem.

Jana: No, potem me pa nehaj tako gledat.

Ana: Kako?

Jana: Kot da mi ne verjameš.

Ana: Jana, verjamem ti.

Tišina.

Jana: Kaj bova pa zdaj?

Ana: Mogoče pa rabi še mičkeno več časa.

Jana: No, saj velikokrat ušpiči kaj takega. Mogoče bi bilo pa najbolje, da ga pustiva tu in greva. Veliko dela imava.

Ana: Ja, saj imaš prav. Kar pojdi, saj sem lahko sama tukaj.

Jana: Pravzaprav lahko tudi jaz počakam.

Ana: Ne, ne. Res je veliko dela. Kar pojdi.

Jana: Še vedno sem njegova –

Ana: Prav. Kot želiš.

Tišina.

Ana: In ne. Še nikoli nisem izkusila nič podobnega z njim. Zadnje čase ni naredil nič takega, vsaj ne, da bi jaz vedela.

Jana: No, potem pa je verjetno...

Ana: Ja, draga. Verjetno res. A vidiš? O tem ti ves čas govorim.

Tišina.

Jana: A misliš, da je z njim vse v redu?

Ana: Ne vem.

Jana: Mogoče je pa mrtev.

Ana: Daj no, kaj pa govoriš ...

Jana: Ne moreva vedeti zagotovo, a ne?

Tišina.

Ana: Vili!

Tišina.

Ana: Vili!

Tišina.

Jana: Živ je.

Ana: A si sigurna?

Jana: Ja.

Ana: Kako veš?

Jana: Vem. Saj sem vendar njegova –

Ana: Vem. Jaz tudim čutim, da je živ.

Jana: Čutiš?

Ana: Ja.

Tišina.

Jana: Zaradi tebe se je zaprl tu noter.

Ana: Kaj?

Jana: Če ga ti ne bi tolako maltretirala, bi bil še vedno isti stari srečni Vili.

Ana: Isti stari kaj? Ti si res nora, Vili ima prav. Ti si nora. Kako bi lahko bil srečen? Že leta ni bil srečen. Srečen je zadnjih nekaj mesecev. Z mano.

Jana: To je zate srečen Vili? Odkar si ga ti dobila v kremplje, je pravi ubožec.

Srečen. Ha. Ti sploh ne poznaš srečnega Vilija.

Ana: Si pa res ena kruta oseba. Neverjetno kruta. Ni prav nič čudno, da –

Jana: Ti pa živiš v oblakih.

Ana: Kako kruto od tebe. Kako si lahko ... Saj ni važno. Vili, dragi, daj no, prosim...

Jana: Ne pusti se ji prositi. Potem boš moral plačat, Vili.

Ana: Ti si nora. Sploh ne govorim s tabo. Vili, samo odgovori, prosim.

Jana: Odgovori ji že, da se končno katapultira od tu in se midva lahko pogovoriva.

Ana: Ne oziraj se nanjo, Vili. Samo odgovori mi in vse bo v redu. Dragi, daj no. Samo povej, če je vse v redu s tabo. Prosim, ljubči.

Jana: Kot da ji je mar. Saj ji sploh ni mar, Vili. Vse, za kar ji je mar, je oprana posoda.

Ana: To ni res. Vili, saj veš, da te ljubim. Saj si slišal, kako sem prej popolnoma pozabila na posodo zaradi tebe. Ljubim te. Dragi, odgovori, prosim.

Jana: Vili! Premakni svojo rit s školjke in pridi ven!

Ana: Jana!

Jana: Vili, ne bom podpisala ločitve!

Ana: Jana!

Jana: Ne bom!

Ana: Vili!

Jana: Če ne prideš ta trenutek ven s sekreta, se še tisoč let ne bom ločila od tebe.

Ana: Vili!

Jana: A si me slišal? Nikoli!

Ana: Vili, dragi. Pridi ven. Vili!

Tišina.

Ana: Ne bi res naredila tega!

Jana: O, ja, pa bi. Tako zlahka. (*Tleskne s prsti.*)

Ana: Ne. Ne moreš nama tega narediti. Vili! Vili!

Jana: No, pa da vidimo, kako zelo te ljubi.

Ana: Tebe sigurno ne ljubi!

Jana: Vili, lubi. Ločitveni papirji!

Ana: Vedela sem. Vedela sem, da jih sploh nisi nameravala podpisati.

Jana: No, Ana, draga. V resnici sem jih nameravala podpisati. Rekla sem mu celo, da jih bom podpisala, takoj ko bo pripravljen. Ampak ni pripravljen!

Ana: Vili?

Jana: Pustio ga pri miru.

Ana: Ti ... Ti ...

Jana: Kaj?

Ana: (*Globoko diha.*) Nič. V redu je. Vse je v redu. Vili, lubi, ti si kar vzemi čas. Kolikor želiš. Čakala bom, dokler ne boš pripravljen.

Tišina.

Ana: Ampak nekdo mora pomivati posodo. Jana, zakaj ne bi šla ti? Bom jaz tukaj.

Jana: Ne vem, Ana. Še zmeraj je moj mož.

Ana: Saj res. Še zmeraj je tvoj mož.

Jana: Mogoče bi pa ti šla ...

Ana: Ah, ne. Tega pa že ne morem. Na koncu koncev sem njegova delodajalka. Moram se prepričati, da je vse v redu z njim.

Jana: Saj res. Imaš prav.

Tišina.

Ana: (*Potih.*) Vili?

Tišina.

Jana: Nič ne moreš, Ana. Zdaj rabi mene.

Ana: Ne, draga. Mene rabi.

Jana: Ne. Še vedno me ljubi in jaz to vem.

Ana: Ne, ne, Jana. Ne veš. Jaz natančno vem, kaj rabi Vili in to zagotovo nisi ti.

Jana: Pojma nimaš. Nič ne veš. Ti si samo ...

Ana: Kaj?

Jana: Saj veš. Samo zabava.

Ana: Takoj, ko podpišeš papirje, se bova poročila.

Jana: A sta se pogovarjala o tem?

Ana: Nisva, ampak ...

Jana: Vidiš? Sploh se ne želi ločiti.

Ana: Jana, zdaj si v zelo neprijetni situaciji in jaz te popolnoma razumem. Čutim te, vse to sem že doživela. Vem, da je težko, ampak minilo bo. Boljše bo.

Jana: Če tako praviš. Ampak s tabo se že ne bo poročil.

Ana: Jana, draga, razumem te. Res te razumem.

Tišina.

Jana: Vili ...

Ana: Lubi ...

Jana: Ljubim te, Vili.

Ana: Ljubim te, Vili.

Jana: Jaz te ljubim bolj, Vili.

Ana: Jaz te ljubim bolj, Vili.

Jana: Saj veš, da te ona nikoli ne more ljubiti tako kot jaz, Vili.

Ana: Saj veš, da te ona nikoli ne more ljubiti tako kot jaz, Vili.

Jana: Nehaj

Ana: Ti nehaj.

Jana: Ti neumna krava. On je moj.

Ana: Ne, moj je.

Jana: Ne, moj je, zmeraj je bil in zmeraj bo.

Ana: Jana, draga, v iluziji živiš. On je moj.

Jana: Ana, draga, a si prepričana? Da sem jaz tista, ki živi v iluziji? Nikoli ni bil tvoj in nikoli ne bo.

Ana: Ne delaj tega. Ker jaz vem. In ti me ne moreš in me tudi ne boš zmedla. Jaz vem, da me ljubi.

Jana: Si pa res posrečena. Še zmeraj ne zastopiš, a ne da ne?

Ana: O, ja. Zelo razumem. Vse se mi zbistri samo, da te pogledam. Da sploh ne omenjam tvojega govorjenja.

Med dialogom Vili pride iz stranišča, potihno zapre vrata in gre ven.

Jana: A se ti sploh sanja, kaj imava midva? Ljubezen. Med nama je ljubezen.

Čista in nepretenciozna ljubezen. In tega ne rabiva dokazovati. To preprosto je.

Ana: Jana, ti nikoli ne boš vedela, kaj je ljubezen. Zato ker nimaš dovolj globine za ljubezen.

Jana: A veš, kaj je tvoj največji problem?

Ana: Ne, draga, ne vem. Razsvetli me.

Jana: Ti Vilija sploh ne ljubiš. Sploh ti ni mar zanj. Dol ti visi zanj. Če bi ti bilo mar, bi ga pustila pri miru.

Ana: Kar se mene tiče, je to tvoj problem, ne moj. Nisem jaz tista, ki noče podpisati ločitvenih papirjev.

Jana: Jaz pa nisem njegova šefica.

Ana: Čakaj, a ti namiguješ ...

Jana: Ne. Ne namigujem.

Ana: A ti poskušaš ... Vili! Vili! Vili!

Jana: Vili!

Ana: Vili!

Jana: Vili!

Ana: Vili!

Jana: / Ana: VILI!

Konec.